Οἱ δύο αὐτοὶ κύριοι προσεφέροντο νὰ ἐνοικιάσουν τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ἀναλαμβάνοντες τὰς ἑξῆς ὑποχρεώσεις :

Νὰ ἀναγείρουν δύο περίπτερα, τὸ ἓν ἀπέναντι τοῦ Σπλέντιτ καὶ τὸ ἄλλο ἀπέναντι τοῦ Ζαχαράτου, ἀξίας 30 χιλ. δραχμῶν.

Νὰ ἀναλάβουν τὴν συντήρησιν τοῦ κήπου τῶν Μουσῶν δι' ἰδίων ἐξόδων.

Ν' ἀναλάβουν τὸν ἠλεκτροφωτισμὸν πλατείας καὶ κήπου.

Καὶ νὰ πληρώνουν ἐνοίκιον 15 χιλιάδ. δραχ. τὸν χρόνον.

—Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Οἱ Δημ. Σύμβουλοι δὲν ἤκουσαν δυσαρέστως τὰς προτάσεις αὐτάς. Ἐσκέφθησαν καὶ πολὺ δικαίως, ὅτι ἔπρεπε ἡ ἐνοικίασις τῶν πλατειῶν νὰ γίνῃ διὰ δημοπρασίας, διότι καθόλου παράδοξον νὰ παρουσιάζοντο κατ' αὐτὴν ἄλλοι ἐνοικιασταί, προσφέροντες περισσότερα, ἀφοῦ τῶν πρώτων ἡ προσφορὰ δὲν ἦτο ἀξία καταφρονήσεως.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν τὸ Δημ. Συμβούλιον ὁμοψήφως καὶ συνέστησε εἰς τὸν κ. Δήμαρχον νὰ προκηρύξῃ δημοπρασίαν.

Καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Δημ. Συμβουλίου ἐρρίφθη πανηγυρικῶς εἰς τὸ χρονοντούλαπο καὶ ἐπὶ ἓν ὁλόκληρον ἔτος δὲν ἔγεινε λόγος περὶ αὐτῆς.

Ὅταν κάποτε, χάριν περιεργείας, ἠρώτησεν ὁ κ. Πούμπουρας, διατὶ δὲν ἐνεργήθη τίποτε ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, ἔλαβε τὴν σοβαρωτάτην ἀπάντησιν, ὅτι πρέπει προηγουμένως νὰ ψηφισθοῦν ἀπὸ τὴν Βουλὴν τὰ Δημοτικὰ νομοσχέδια !

Ὁ κ. Πούμπουρας ἀνταπήντησε τότε :

— Γιὰ νὰ ψηφισθοῦν τὰ Δημοτικὰ νομοσχέδια πρέπει νὰ τὰ στείλωμεν στὴν Γαλλικὴν ἢ στὴν Ἀγγλικὴν Βουλήν. Ἡ Ἑλληνικὴ Βουλή, δὲν ἀδειάζει νὰ σχοληθῇ μὲ τέτοια ζητήματα, ἀφοῦ ἔχει τὰ οἰκογενειακά της, τὸν προϋπολογισμὸν καὶ τἄλλα νομοσχέδια, καὶ δὲν τῆς περισσεύει καιρὸς καὶ γιὰ ξένες δουλειές !

—ΠΕΡΙΤΤΟΣ Ο ΝΟΜΟΣ

Καὶ ἐρωτήσαμεν τὸν κ. Πούμπουραν :

— Εἶνε ἀνάγκη ἀπαραίτητος νόμου γιὰ νὰ ἐνοικιασθοῦν αἱ πλατεῖαι ;

— Τὸ λέγουν, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ παρελκύσουν τὸ ζήτημα. Τὰς πλατείας τὰς κατέχομεν ἡμεῖς σήμερον, δηλ. ὁ δῆμος. Τὰς ἐνοικιάζομεν λοιπόν. Ἂν ὑπάρχῃ ἀνάγκη νόμου, ἂς φροντίσουν γι' αὐτὸν ἐκεῖνοι ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὰς πλατείας γιὰ νὰ ἐνοικιάζουν ἀκριβὰ ἀκριβὰ τὰ μαγαζιά τους· Ἔπειτα δὲν σᾶς φαίνεται καὶ ὀλίγον ἀστεῖον αὐτό; Ὁ Δῆμος ἐνοικιάζει τὸ πρὸς τὸ Σπλέντιτ περίπτερον, **χωρὶς νόμον.** Ἔχει λοιπὸν ἀνάγκην νόμου, μόνον γιὰ νὰ ἐνοικιάσῃ καὶ τὸ πρὸς τὸ καφενεῖον Ζαχάρατου μέρος ἢ τὸ πρὸς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον Ζαβορίτου ;

Καὶ ὁ κ. Δημ. Σύμβουλος ἐξακολούθησε :

— Ἀνέφερα τὸ πρὸς τὸ Σπλέντιτ περίπτερον. Θέλετε νὰ μάθεσε τί ἔγεινε καὶ μ' αὐτό ; Εἶχεν ἐνοικιασθῆ πρὸς 380 δρ. τὸν μῆνα. Φέτος ποὺ ἔληγεν ἡ ἐνοικίασις, προκηρύσσεται δημοπρασία καὶ ἐνοικιάζεται πρὸς 400 δρ. τὸν μῆνα, ἀλλὰ γιὰ πέντε χρόνια. Γιατὶ ἡ σπουδὴ αὐτὴ τοῦ Δήμου νὰ δεθῇ γιὰ τόσον πολὺν καιρόν ; Ἐφοβήθηκαν μήπως ὕστερ' ἀπὸ ἕνα δύο χρόνια δὲν βροῦν νὰ τὸ ἐνοικιάσουν κ' ἑκατὸ δραχμὲς περισσότερον ;

— ΠΟΣΑ ΧΑΝΕΙ Ο ΔΗΜΟΣ

Ἂν οἱ ἄρχοντές μας δὲν ἐφρόντιζαν μόνον πῶς ναὐξήσουν τὰ κεφάλαια τῶν ψήφων των, δὲν θἄφιναν μαζῆ μὲ τόσα ἄλλα, ἀνεκμετάλλευτον καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐνοικιάσεως τῶν πλατειῶν.

Ὄχι μόνον τὰ ἔσοδα τοῦ δήμου θὰ ηὔξανον ἐπαισθητῶς ἀλλὰ καὶ κέντρα ἀναψυχῆς θὰ ἐδημιουργοῦντο.

Αἱ πλατεῖαι Συντάγματος, Ὁμονοίας, Κάνιγκος, Ἐλευθερίας κλπ. εἶνε ὅλαι πηγαὶ χρυσοφόροι διὰ τὸν Δῆμον.

— Δὲν θέλω νὰ σᾶς 'πῶ τί γίνεται εἰς τὰς μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης, κατέληξεν ὁ κ. Πούμπουρας. Σᾶς λέγω μόνον τί γίνεται εἰς τας μικρὰς καὶ σᾶς ἀναφέρω τὰς μικρὰς Ἱσπανικὰς πόλεις, τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθην τὸ περασμένο καλοκαῖρι. Λοιπὸν καὶ στὴν Σαραγῶσα καὶ στὴν Ἀνδαλουσίαν καὶ παντοῦ, οὔτε πλατεῖαι, οὔτε πεζοδρόμιον δὲν ὑπάρχει τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐκμεταλλεύεται ἡ Δημοτικὴ Ἀρχή. Ἐμεῖς ὅμως ἐδῶ φωνάζομε πῶς ἐξωραΐζομε ὁλοένα τὴν πρωτεύουσαν, ἡ ὁποία ἐν τούτοις δὲν παύει νὰ εἶνε ἕνα Εὐρωπαϊκὸν χωριό, καὶ χωριὸ μάλιστα ὄχι ἀπὸ τὰ καλλίτερα.

Ο ΔΗΜΟΤΗΣ

Ο ΑΡΑΜΗΣ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ

(Ἐντυπώσεις ἀκροατοῦ);

Μόλις ἔβγαλε τὴν πρώτην νότα, μόλις τὴν πρώτη λέξι ἐξεστόμισε, ἕνα ρῖγος διέτρεξε τὴν ψυχή μου καὶ τὰ μάτια μου ἐθολώθηκαν· Στὴν σκηνὴν ἐπάνω ἡ Ἐθνικὴ Ψυχὴ παρουσιάσθηκε καὶ 'μίλησε κ' ἐγοήτευσε.

Παρουσιάσθηκε ἡ πατρίδα ἡ ζωντανή, παρουσιάσθηκε ἡ ποίησίς του ἡ ζωντανή, παρουσιάσθηκε τὸ ζωντανόν της τραγοῦδι.

Παρουσιάσθηκε ἀκόμη ἡ Εἰλικρίνεια καὶ ἡ Ἀλήθεια.

Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη ἐντύπωσις. Ὅσο προχωροῦσε τὸ τραγοῦδι, τὰ μάτια ἐστέγνωναν, ἡ ψυχὴ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ φτερουγίζῃ.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ πετάῃ ἡ ψυχὴ στὸ μέλλον καὶ νὰ βλέπῃ καθαρώτατα τὴν λευκὴν ἡμέραν—τὸ Πάσχα τῆς ψυλῆς μας—ὅπου θὰ λυθοῦν τὰ δεσμὰ τῆς Ψευτιᾶς, ποὺ μᾶς ἔχουν σήμερα σφιχτοδεμένους καὶ θὰ λάμψῃ ἡ Ἀλήθεια, μαζῆ μὲ τὴν γλῶσσα καὶ μὲ τὴν ποίησιν καὶ μὲ τὰ τραγούδια, ὅλα πέρα πέρα ἀληθινὰ κ' Ἑλληνικά.

Ἀπόστολος μιᾶς τέτοιας ἰδέας μεγάλης, Ἐθνικῆς, πρωταπόστολος, εἶνε καὶ ὁ Ἄραμης.

Καὶ γι' αὐτὸ στὸ πρόσωπό του θὲν ἐχειροκρότησα τόσο τὸν ἀφεγάδιαστον ἐκτελεστήν, ὅσο τὸν ἀπόστολο τῆς Ἰδέας.

Ἕνα πετράδι, ἕνα πολύτιμο πετράδι, βάζει κ' αὐτὸς στὸ γιγάντιον οἰκοδόμημα.

Εὐλογημένο νἆνε τὸ χέρι του !

ΑΚΡΟΑΤΗΣ.

ΣΤΗΝ ΣΤΟΑ ΛΙΖΙΕΡΗ

ἕνα μόνον καλλιτεχνικὸν ἐργοστάσιον γυναικείων καπέλλων καὶ μία μόνον πλουσιωτάτη ἀποθήκη πτερῶν ὑπάρχει—τὸ κατάστημα του κ.

Π. ΧΡΗΣΤΟΥΛΙΑ

Ψιλικὰ

νεωτερισμοί, χίλια δυὸ πράγματα.

Γ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἔμπορος

9 – Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας—9

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ Βουλῆς.

μυθιστορηματικὰ εἰδύλλια καὶ οἱ ἥρωές των, εὑρίσκονται μόνον εἰς τὰ μυθιστορήματα—καὶ ἡ ζωὴ—ἀλλοίμονον ! — εἶνε πολὺ πρακτικὴ καὶ πεζή.

Ἐλπίζω εἰς προσεχῆ ἐπιστολήν σου νὰ σὲ εὕρω πλέον γαλήνιον, ἢ καὶ ἐντελῶς θεραπευμένην.

Θὰ γελᾶς ἴσως καὶ σὺ βεβαίως μὲ τὸ τετράδιον τὸ ὁποῖον μοῦ ἔστειλες ἐν εἴδει ἐπιστολῆς.

Οὕτως ἢ ἄλλως ὅμως κράτει με ἐνήμερον τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ἐὰν ἔχῃ συνέχειαν, θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἐὰν δυνηθῶ διὰ τῶν συμβουλῶν μου νὰ σοῦ φανῶ ὠφέλιμος, ἢ καὶ νὰ σὲ ἀποτρέψω σφαλμάτων ἢ κακῶν διαβημάτων.

Ἡ ὑγιεία τῆς μαμᾶς εἶναι καλλιτέρα εἰς τὸ θερμὸν κλῖμα τῆς Ἀλγερίας ; δὲν μοῦ γράφεις τίποτε.

Σὲ ἀπερρόφησε βλέπεις ὁ ἥρως σου.

Καὶ ὁ θεῖος;...οὔτε δι' αὐτὸν μοῦ δίδεις καμμίαν εἴδησιν. Πῶς πηγαίνει ἡ ἀρχαιολογία ;

Ἀκριβῶς προχθὲς ἠγόρασα ἓν ἀρχαῖον μικρὸν ἀγαλματάκι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα 'εὑρίσκουν εἰς τοὺς τάφους τῆς Ἑλλάδος σου, καὶ τὰ ὀνομάζουν Ταναγραίας.

Εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θὰ τοῦ τὸ ἀποστείλω, καὶ ἐλπίζω νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ πολύ.

Ὁ Παῦλος στέλλει εἰς ὅλους τοὺς ἀσπασμούς του ἐγὼ δὲ σὲ καταφιλῶ ἀναμένουσα τάχιστα ἐπιστολήν σου.

Ἡ ἐξαδέλφη σου.

ΥΣΓ. Πολὺ θὰ ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἔβλεπα ἐν τούτοις τὸν μυθιστορηματικὸν αὐτόν, ἱππότην ὅστις μόνον μὲ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του καὶ μὲ τὸ βλέμμα κατακτᾷ καρδίας...

ΚΕΦ. Δ'.

«Εἶπον εἰς τὴν ψυχήν μου:
«γλυκὺ ὄνειρον μόνον ἦτο!...»

Ἐν Ἀλγερίῳ

Ἀλλοίμονον ! μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχεις δίκαιον καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐπιπλήξω τὸν ἑαυτόν μου ὅτι ἀφήνομαι νὰ παρασύρωμαι τόσον εὐκόλως καὶ νὰ πλάττω ὄνειρα.

Ἰδοὺ δέκα πέντε ἡμέραι ὅπου παρῆλθον ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων ἐκείνων, καὶ ὅλα περὶ ἐμὲ ἐπανῆλθον εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν χωρὶς τίποτε νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον καιρόν!....

Ἔχεις δίκαιον...διὰ τὴν καρδίαν τῶν ναυτικῶν, αἱ ἐντυπώσεις διαδέχονται τόσον ταχέως ἡ μία τὴν ἄλλην, ὥστε καμμία δὲν θὰ εὑρίσκῃ καιρὸν νὰ ριζωθῇ.

Ἤδη καὶ Ἀλγέριον, καὶ ὁδὸς Μονπανσιὲ, καὶ ὄασις Μαρία καὶ ἐγὼ, δὲν θὰ εἶνε ἢ μακρυνὴ ἀνάμνησις ὁλονὲν λησμονουμένη καὶ σβεννυμένη!....

Ἦτο τόσον γλυκὺ ἐν τούτοις τὸ ὄνειρον, Αἰμυλίαμου !

Ναί! ἔχεις δίκαιον, πρέπει νὰ εἶνε ἐπιπόλαιοι... οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ...κατὰ βάθος καταλήγουσι νὰ μὴ ἀγαπῶσι τίποτε ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ των, καὶ ἡ μεγάλη των ἐρωμένη εἶναι ἡ θάλασσα.

Ἀλλ' ἄρά γε εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπλανήσεις, εἰς ὅλα τὰ διαρκῆ ταξείδιά των, δὲν αἰσθάνονται τὸν ἑαυτόν των ροβερὰ ξένον, δὲν πιέζει εἰς τὴν καρδίαν των αὐτὴ ἡ ἀπομόνωσις καὶ ἡ ἐρημία ἥτις παντοῦ τοὺς παρακολουθεῖ;...

Ἄφιλοι, ἄγνωστοι, μόνοι, πλανώμενοι διαρκῶς εἰς τὸν κόσμον, ὑποθέτεις ὅτι θὰ εἶναι εὐχαριστημένοι μὲ τὰς εὐκόλους διασκεδάσεις τῶν προσορμίσεων;... θὰ εὑρίσκουν τὴν γαλήνην τῆς πατρικῆς στέγης, τὴν ἀγάπην ἀφοσιωμένης συζύγου, τὴν στοργὴν γονέων καὶ ἀδελφῶν;...

Ἴσως δὲν εἶναι τόσον εὐτυχεῖς ὅσον τοὺς νομίζομεν, καὶ ὀλίγη ἀληθὴς συμπάθεια θὰ τοὺς κάμνῃ ἴσως περισσότερον καλὸν ἢ ὅλαι αἱ διασκεδάσεις τοῦ κόσμου.

Καὶ ἔπειτα αὐτὸς ἐφαίνετο τόσον σοβαρός, τόσον ὀλίγον συνειθισμένος νὰ εἶναι εὐτυχής !

(Ἀκολουθεῖ)